Jen ve velice zřídkavých případech nám Bůh říká, proč musel jednotlivec snášet utrpení. Když jednou Ježíš a jeho učedlníci šli kolem muže slepého od narození, učedlníci se Ježíše zeptali na příčinu slepoty toho muže. Zda jsou to jeho vlastní hříchy anebo zda to byly hříchy jeho rodičů. Ježíš jim k tomu vysvětluje, že se ten muž narodil slepý proto, že jeho uzdravením chtěl Bůh zjevit svoji moc (Jan 9,1-7). V jiném případě se Ananiáš a Safira skáceli mrtvi poté, co veřejně obelhali církev (Skutky 5,1-11).

Utrpení z pohledu věčnosti

Utrpení nesmíme posuzovat, aniž bychom vzali v úvahu věčnost! Apoštol Pavel měl důvody, aby se chlubil svými „slabostmi" – tedy svými nemocemi, svými bolestmi, svými ztrátami. Jeho zpráva o utrpení zahrnuje mučení, bití, vězení, kamenování, ztroskotání lodi, loupeže, nemoci, vyčerpání, hlad, žízeň a zimu (2. Korintským 11,16-33). Jeho dopisy ukazují, že věčný život je pro nás možný teprve skrze zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Ve srovnání s tím nabývá utrpení přímo bezvýznamnosti: ***„Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena"*** (Římanům 8,18). Jeden přítel, který z důvodu mnoha nemocí musel vytrpět silné bolesti, mi napsal: „Mou útěchou je věčnost, takže snáším tuto pozemskost."

Co Bůh činí ohledně utrpení a smrti?

Lidé, kteří Boha obviňují, že se odvrací a nic nedělá, přehlížejí jednu životně důležitou pravdu: Všechno, co si od Boha, který nás miluje, přejeme, Bůh už ve skutečnosti učinil. Boží Syn Ježíš Kristus se stal člověkem a na našem místě podstoupil strašlivé utrpení a hroznou smrt na kříži. Neboť Adamův hřích zanechal lidstvo v hrozné bezvýchodnosti.

I když naše tělo umírá, tak přesto máme nesmrtelnou duši, neboť Bůh nám při stvoření vdechl svůj (věčný!) dech. To, co tvoří naše vědomé bytí, bude existovat věčně. Pokud by Bůh proti našemu hříchu nic nepodnikl, zůstali bychom na věčnosti v oddělení od Boha, a tím ve stavu trvalého utrpení.

Byl to Boží plán, že k nám poslal svého Syna Ježíše, aby se za nás obětoval. Na kříži Golgoty na sebe nechal vložit všechny myslitelné hříchy. Jako jediný, který byl bez hříchu, byl schopný je unést a překlenul tak hlubokou propast, která mezi Bohem a lidmi vznikla v důsledku hříchu. Na základě svého díla záchrany může teď každému, kdo tomu věří, dát věčný život (Jan 1,12; Efezským 2,8-9). Všichni ti, kteří věří v Pána Ježíše Krista a tomu, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, a kteří ho přijímají za svého PÁNA a zachránce, stráví věčnost s Bohem (1. Korintským 15,1-4).

Je také místo věčného oddělení od Boha. Bible nás varuje, že ti, kteří v Krista nevěří, okusí „druhou smrt", a to je peklo – věčné a absolutní oddělení od Boha ve strašné bolesti (Zjevení 21,8). U Matouše 25,46 mluví Ježíš o obou cestách v jednom verši: ***„A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života."*** Mezi dvojím prohlášením „Bůh je všemohoucí a milující Bůh" a „svět je plný utrpení a zla" tak není žádný protiklad.

Co by Bůh musel udělat, kdyby chtěl ze světa odstranit utrpení a smrt? Inu, musel by odstranit jejich příčinu. Příčinou utrpení a smrti je hřích. Takže by musel z tohoto světa odstranit nás, kteří jsme zhřešili. Pokud by nás ale nechal zemřít s neodpuštěnou vinou, jako místo pobytu by pro nás zůstalo pouze peklo. To ale Bůh nechce. Ve své lásce proto vyhlašuje svůj plán:

> ***Ponechávám lidi během jejich krátkého pozemského života v situaci utrpení a smrti, je jim ale zvěstováno zachraňující poselství evangelia o Ježíši Kristu. Tak dostávají možnost, aby unikli věčnému utrpení a přijali pozvání do nebe.***

Z toho plyne možnost dvojího rozhodnutí: ***„Kdo v NĚHO (Ježíše Krista) uvěří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího"*** (Jan 3,18).

Důsledky pro nás

Na závěr se v našich úvahách vracím ke čtyřem logickým možnostem ohledně Božího chování, které byly uvedeny v úvodu. Těžko by nás asi napadlo, že správná odpověď je číslo 2? **Bůh utrpení odstranit může, ale nechce, neboť to slouží k našemu spasení.**

Proste PÁNA Ježíše Krista o odpuštění všech hříchů. Přijměte HO jako svého osobního stvořitele a zachránce a následujte HO, abyste se mohli těšit na věčný život bez utrpení.

Řed. a prof. v.v. Dr.-Ing.
Werner Gitt

Titul originálního vydání: Warum gibt es so viel Leid?
Webová stránka autora: www.wernergitt.com
Překlad z němčiny do češtiny: Josef Potoček a Vladimír Kšikal

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Germany, Tel.: +49 (0) 5149/ 98 91-0
E-mail: info@bruderhand.de; Webová stránka: bruderhand.de

Nr. 132-2 – Tschechisch/Czech – 1st edition 2016

WERNER GITT

PROČ
je tolik
UTRPENÍ?

Proč je na našem světě tolik utrpení a nakonec smrt?

Sotva asi najdeme jinou otázku, která by lidi tak zaměstnávala. Vynořuje se zejména tehdy, pokud se jedná o Boha. Většina lidí si myslí: Pokud existuje milující a všemohoucí Bůh, pak by na tomto světě nemělo být žádné utrpení a žádná smrt! Je toto tvrzení správné? Tomu se zde chceme věnovat.

Čtyři logické možnosti

Z logického hlediska mohou být na otázku, proč Bůh dopouští na tomto světě utrpení a smrt, čtyři různé odpovědi:

1) Buď Bůh utrpení odstranit chce, ale nemůže,
2) nebo může, ale nechce,
3) nebo nemůže a nechce,
4) nebo může a chce ho.

Která z těchto odpovědí je ta správná? Přesně to si teď objasníme!

Smrt a utrpení jsou všude

Utrpení a smrt jsou v našem světě trvale přítomné. Víme o přírodních katastrofách jako jsou zemětřesení, tornáda a stoleté povodně a o neštěstích jako jsou lodní katastrofy a zřícení letadel, která neúmyslně zavinili lidé; a známe katastrofy, které lidé způsobili úmyslně. Pomysleme jen na teroristický útok v New Yorku na Světové obchodní centrum 11. září 2001 s asi 3000 mrtvými nebo na nesčetné islámské sebevražedné atentátníky. Při masakru v Paříži 13. listopadu 2015 bylo brutálně zavražděno 130 osob.

Vedle těchto strašných událostí z novinových titulků prožívá také každý z nás dříve či později své vlastní utrpení – ať už je to odmítnutí, ztráta, nemoc, nehoda nebo smrt. Mnoho novorozenců se narodí s nějakou vadou nebo zemře po několika dnech. Pokud je útrap příliš mnoho, lidé obžalovávají Boha. K vyřešení tohoto problému bych chtěl nejdříve postavit proti sobě dvě zásadně odlišná pojetí dějin:

Dvě protichůdná pojetí

Pojetí 1 – víra v evoluci: Podle tohoto výkladu je naše Země miliony let stará, a smrt je trvalým průvodcem našich dějin. Utrpení a smrt jsou považovány za spojence při „tvorbě“ života – jen skrze smrt může vzniknout nový život. Německý mikrobiolog Reinhard Kaplan v tomto smyslu píše: *„‚Zabudované‘ stárnutí a smrt jsou sice pro jednotlivce bolestné, zejména pro toho lidského, je to ale cena za to, že evoluce mohla náš druh vůbec vytvořit.“*

Pojetí 2 – víra ve Stvořitele: Bible mluví o Bohu jako o Stvořiteli. Ten všechno stvořené posoudil jedinečným ohodnocením ***„velmi dobré“*** (Bible: 1. Mojžíšova 1,31). Toto hodnocení se vztahuje na celé stvoření a tím i na první lidi Adama a Evu. Pád do hříchu znamenal neposlušnost člověka vůči Bohu, což mělo za následek – v souladu s předchozím Božím varováním – smrt, utrpení a nemoci. Tím nabyl účinnosti zákon ***„Mzdou hříchu je smrt“*** (Římanům 6,23). Hřích a smrt jsou tak navzájem velice těsně spojeny. Hřích přinesl na tento původně velmi dobrý svět vetřelce – smrt. Od té doby je celé stvoření vydáno pomíjivosti a zmaru.

Které z těchto dvou pojetí je správné? Jedno z nich musí být logicky chybné! V buňkách všech organismů nacházíme přímo nepředstavitelné množství informace. Ta je potřebná k vytvoření všech orgánů a k řízení všech procesů života. Informace ale nemůže vzniknout ze samotné hmoty. Dá se ukázat, že za použití přírodních zákonů informace se celá budova evoluce zřítí (viz k tomu leták ***„Přírodní zákony popírají evoluci“*** na adrese www.http://wernergitt.com/en/tracts/czech). Z toho plyne, že můžeme vycházet jen z pojetí 2 – z biblického učení.

Odhalili jsme tak příčinu utrpení a smrti: Je to hřích člověka od Adamovy doby. To je vysvětlení všeobecného utrpení na tomto světě. Každé učení, které chce svět vysvětlit a přitom nevychází z pádu do hříchu, je vybudováno na falešných základech.

Takže platí: **Je to naše vina, že svět je takový, jaký je**.

Boží jednání při katastrofách

Zjistili jsme, že utrpení a smrt jsou následky hříchu. Jak je tomu ale s přírodními katastrofami, které nebyly zaviněny jednotlivci? Pomysleme např. na stoletou povodeň na Vltavě a Labi v říjnu 2002. U Jóba 12,15 k tomu čteme: ***„Když zadrží vody, přijde sucho, když je vypustí, pak podvracejí zemi.“***

A u Ámose 3,6b je to vskutku drasticky: ***„Stane-li se ve městě něco zlého, zda nejedná Hospodin?“*** Podobně to je u Izajáše 45,5a+7: ***„Já jsem Hospodin... Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci.“*** Velice nás překvapuje, že Bůh se představuje jako původce neštěstí a zla. Tato výpověď vyvolává v prvním okamžiku zděšení. Bůh neštěstí nejen připouští – je to horší: on je dokonce jeho původcem. To vůbec neodpovídá naší zjednodušující představě „o laskavém Bohu“. Pomysleme však: Tentýž Bůh způsobil potopu, při které žalostně utonuly miliony lidí. Tentýž Bůh vyhlásil nad Amálekem rozsudek, aby byl celý národ vyhlazen (1. Samuelova 15,2-3). Tentýž Bůh také vyhlašuje rozsudek věčného zahynutí nad bezbožníky (Zjevení 21,8). Přesto je tento Bůh zosobněnou láskou (1. list Janův 4,16). Je to také tentýž Bůh, který ***„poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli (věčný!) život“*** (1. list Janův 4,9).

Utrpení jednotlivce

Bible učí, že všeobecné utrpení včetně hříchu je součástí celkového obrazu tohoto světa. Naproti tomu individuální utrpení jednotlivce NENÍ vždy možné dávat do spojení s jeho vlastními hříchy. Vystříhejme se důsledně toho, abychom nemocnému nebo člověku v nouzi říkali, že za jeho individuální situací jsou jeho hříchy.

Bůh dopustil utrpení na Jóba, ačkoli to byl spravedlivý muž. Jób, který byl svého času nejspravedlivější muž na zemi, zakusil neuvěřitelně mnoho utrpení: Během jediného dne ztratil všechny své děti, služebnictvo a všechen svůj majetek. Dále byl napaden velice bolestivou nemocí. Bůh mu nikdy zvláštní důvod jeho utrpení nevysvětlil. Nechává ale každého čtenáře knihy Jób (části Bible), aby byl „očitým svědkem“ mimořádných scén, které se odehrávají za kulisami v nebi a o kterých Jób neměl ani tušení. Bůh měl důvody, aby na Jóba dopustil utrpení, ale Jóbovi ani nám je nezjevil.